

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **R. J.**, zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2015, č. j. OAM-660/ZA-ZA04-K07-2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Az 13/2015 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

[1] Žalobce podal dne 5. 12. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Je státním příslušníkem Ukrajiny, naposledy žil v obci P. v Ivano-Frankivské oblasti. Do České republiky přicestoval v roce 1996 přes Slovensko, poté zde začal pracovat a na zdejším území již zůstal. K důvodům mezinárodní ochrany uvádí, že nechce být povolán k vojenské službě a bojovat. V domě matky jej již dvakrát hledali s tím, že se má dostavit na obecní úřad převzít předvolání na pohovor.

[2] Žalovaný o žádosti žalobce rozhodl rozhodnutím č. j. OAM-660/ZA-ZA04-K07-2014 ze dne 10. 3. 2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že se mezinárodní ochrana žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalobce napadl citované rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Az 13/2015 – 32, (dále jen „napadený rozsudek“) jako nedůvodnou zamítl. V souladu s obsahem žaloby se městský soud zaměřil zejména na důvody neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Dle městského soudu žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat na nebezpečí vážné újmy v zemi původu. Ozbrojený konflikt na Ukrajině je izolovaný pouze na východní část na oblasti Doněcka a Luhanska, přičemž žalobce žil před odjezdem na západě země. Obava z nástupu vojenské služby není sama o sobě azylově

relevantním důvodem ani tehdy, pokud je výkon služby spojen s rizikem účasti při bojových akcích.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce („stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Má za to, že městský soud se nevypořádal se všemi důvody žádosti o mezinárodní ochranu, tyto naopak zčásti zlehčoval a zčásti ignoroval. Stěžovatel jasně vyjádřil obavy z návratu na Ukrajinu v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Po návratu by musel nastoupit do armády a válčit, což nechce, jelikož má obavy o svůj život a je to v rozporu s jeho náboženským vyznáním. Přestože faktické boje probíhají na východě země, v průběhu posledních dvou let došlo k násilnostem i např. v Mukačevu nebo ve Lvově, kde vybuchly dvě nálože v důsledku činnosti Pravého sektoru.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil na souhlas se závěry napadeného rozsudku a v podrobnostech odkázal na dokumenty obsažené ve správním spise. Soud proto uvedené vyjádření stěžovateli nezasílal.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namíste kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručně odůvodnění svého usnesení připojuje.

[6] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, Nejvyšší správní soud uvedl: *O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namíste změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následně kasační stížnosti.* Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační

pokračování

stížnosti ničeho neuvádí, a ani Nejvyšší správní soud v dané věci žádný důvod přijatelnosti neshledal.

[7] Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36). Ivano-Frankivská oblast se nachází na samém západě země, přičemž stěžovatel netvrdí, že by mu v zemi původu hrozilo individuální nebezpečí z důvodu samotné existence ozbrojeného konfliktu (ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, podle něž *s výjimkou totálního konfliktu musí žadatel přicházející z místa méně intenzivního ozbrojeného konfliktu prokázat dostatečnou míru individualizace ve vztahu ke zvýšenému riziku svévolného násilí spojeného s ozbrojeným konfliktem*).

[8] K otázce odmítání nástupu k výkonu vojenské služby se zdejší soud vyjádřil zásadním způsobem například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49: *Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu*. V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, Nejvyšší správní soud uvedl: *Samotné odmítání branné povinnosti odůvodněné obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu*. Obdobně v takové situaci není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Azylová irelevance branné povinnosti byla potvrzena také v usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 - 34.

[9] Pro úplnost Nejvyšší správní soud v souvislosti s výkonem vojenské služby na Ukrajině upozorňuje na svou dřívější judikaturu, kdy např. v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 - 34, konstatoval, že *pokud stěžovatel vyjádřil obecný politický nesouhlas s účastí na bojových operacích probíhajících na východě Ukrajiny, je v dané věci třeba upozornit na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, ve které se uvádí, že podmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povolávání do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin. (...) Institut alternativní služby byl v minulém roce znovu zaveden. Vojáci základní vojenské služby mohou odmítnout sloužit například z náboženských důvodů a nastoupit na alternativní službu, klasicky je služba vykonávána v nemocnicích. Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne*.

[10] Pokud jde o stěžovatelem odkazované násilnosti v souvislosti s činností Právěho sektoru, i podle tvrzení stěžovatele se jedná o incidenty ojedinělé. Jelikož však tato svá tvrzení neuplatnil v řízení před městským soudem, jedná se zároveň o nepřipustné skutkové novoty ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s.

[11] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu